

Sygn. akt II Ka 289/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.)
Sędziowie:	SSO Grażyna Orzechowska SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Wierzbicka

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2015 r.

sprawy **K. W. i K. C.**

oskarżonych o przestępstwo z art. 158 § 1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 25 marca 2015 r. sygn. akt II K 30/15

I. w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. orzeczoną wobec oskarżonego K. W. karę pozbawienia wolności podwyższa do 2 (dwa) lat,
2. orzeczoną wobec oskarżonego K. C. karę pozbawienia wolności podwyższa do 1 (jeden) roku,
3. uchyla orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wobec obu oskarżonych kar pozbawienia wolności, oddaniu ich pod dozór kuratora, orzeczeniu kar grzywny i zaliczeniu wobec oskarżonego K. W. na poczet orzeczonej kary grzywny okresu rzeczywistego pozbawienia wolności,
4. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu K. W. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie od dnia 21 października 2014 r. do dnia 23 października 2014 r., tj. 3 dni – przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonych od uiszczenia opłaty za obie instancje i wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że te ostatnie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 289/15

UZASADNIENIE

K. C. oraz **K. W.** zostali oskarżeni o to, że:

w dniu 13 października 2014 r. w miejscowości D., pow. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia T. B. oraz A. J. w ten sposób, że uderzali ich pięściami w okolice głowy, w wyniku czego T. B. stracił przytomność oraz odniósł obrażenia ciała w postaci złamania ściany bocznej i tylnej prawej zatoki szczękowej, rozcięcia naskórka na prawym łuku brwiowym i na górnej wardze ust, natomiast A. J. odniósł obrażenia ciała w postaci otwartej rany powieki i okolicy oczodołowej, narażając ich w ten sposób co najmniej na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. działając publicznie i bez powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego, przy czym K. W. czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 57a k.k. wobec K. W.

oraz o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a k.k. wobec K. C.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem (zaocznym w stosunku do oskarżonego K. C.) z dnia 25 marca 2015 r.:

I. oskarżonego K. W. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. i za czyn ten na podstawie wskazanych przepisów skazał go oraz na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. W. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 lat;

III. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego K. W. w okresie próby pod dozór kuratora;

IV. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu K. W. karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy czym wysokość jednej stawki na podstawie art. 33 § 3 k.k. ustalił na kwotę 10 zł;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu K. W. okres zatrzymania w sprawie od dnia 21 października 2014 roku do dnia 23 października 2014 roku, tj. 3 dni – przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;

VI. oskarżonego K. C. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. i za czyn ten na podstawie wskazanych przepisów skazał go oraz na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec K. C. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 lat;

VIII. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego K. C. pod dozór kuratora;

IX. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu K. C. karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy czym wysokość jednej stawki na podstawie art. 33 § 3 k.k. ustalił na kwotę 10 zł;

X. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec K. W. i K. C. obowiązek zapłaty solidarnie na rzecz pokrzywdzonego T. B. kwoty 5.000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz na rzecz pokrzywdzonego A. J. kwoty 2.500 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

XI. zwolnił oskarżonych od uiszczenia opłaty i zasądził od każdego z nich na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 100 złotych tytułem częściowego zwrotu wydatków, w pozostałym zakresie przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator Prokuratury Rejonowej w Mińsku Mazowieckim. Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść obu oskarżonych w części dotyczącej orzeczenia o karze. Powołując się na art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił:

I. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec obu oskarżonych w stosunku do stopnia ich winy oraz społecznej szkodliwości przypisanego im czynu, przejawiającą się w orzeczeniu kary pozbawienia wolności w zbyt niskim wymiarze oraz dodatkowo warunkowe zawieszenie jej wykonania, w sytuacji gdy w realiach niniejszej sprawy nie istniał wskazany w art. 69 § 1 k.k. szczególnie uzasadniony wypadek, co przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności przedmiotowych i podmiotowych zarzucanego im czynu sprawia, że orzeczona kara pozbawiona jest waloru społecznego oddziaływania oraz należytego wpływu represyjno-wychowawczego na oskarżonych;

II. na podstawie art. 437 kpk obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 69 § 4 k.k., poprzez jego niepowołanie w podstawie prawnej warunkowego zawieszenia kary wobec oskarżonych w sytuacji, gdy obaj w/w zostali oskarżeni o występki o charakterze chuligańskim.

Powołując się na powyższe prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonym następujących kar:

- wobec oskarżonego K. W. kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- wobec K. C. kary 2 lat pozbawienia wolności.

Na rozprawie apelacyjnej prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego w Mińsku Mazowieckim. Oskarżony K. C. wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Na rozprawę odwoławczą nie stawił się oskarżony K. W., prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Środek odwoławczy wniesiony przez prokuratora okazał się na tyle skuteczny, że doprowadził do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie wskazanym w orzeczeniu Sądu II instancji.

Mając na uwadze, iż apelacja nie kwestionuje ustaleń faktycznych, kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonym czynu oraz winy, należało uznać za niecelowe odnoszenie się do tych kwestii. Na potrzeby niniejszego uzasadnienia wystarczającym staje się zatem stwierdzenie, iż w tym zakresie Sąd Okręgowy w Siedlcach w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim.

Za zasadne w pierwszej kolejności uznano odniesienie się do wymiaru kary, zaś następnie do kwestii warunkowego zawieszenia jej wykonania. Pokreślenia wymaga także fakt, iż wymiar kary, jak i jej ewentualne warunkowe zawieszenie, stanowią zagadnienia ściśle ze sobą związane. Rozstrzygnięcie o zasadności warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności stanowi bowiem integralną część orzeczenia o karze i w istotnym stopniu wpływa na drugoinstancyjną ocenę, czy orzeczona represja karna nosi cechy rażąco niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. (post. Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2013 r., sygn. II KK 131/13).

Ustosunkowując się do zarzutu polegającego na wymierzeniu przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim kary rażąco łagodnej zasadnym jest przypomnieć, iż przestępstwo popełnione przez oskarżonych zagrożone jest karą pozbawienia wolności do 3 lat. Natomiast zgodnie z dyspozycją art. 57a§1 k.k., regulującego zasady wymiaru kary za występki o charakterze chuligańskim, skazując za występki o charakterze chuligańskim, sąd wymierza karę pozbawienia wolności

za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości nie niższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, kiedy orzeczona kara nie uwzględnia w sposób należyty stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz nie realizuje wystraszająco celów kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Rażąca niewspółmierność oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc nienadającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą i zasłużoną. Z rażącą niewspółmiernością mamy do czynienia wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary można przyjąć, iż zachodzi równica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru karu oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2007 r., (...) 75/07, LEX nr 569073).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że orzeczona wobec oskarżonego K. W. kara 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz wobec K. C. kara 8 miesięcy pobawienia wolności są w realiach niniejszej sprawy karami rażąco łagodnymi. W ocenie Sądu Odwoławczego wymiar kar orzeczonych przez Sąd I instancji prowadzi do przekonania, że Sąd Rejonowy uchybił dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 k.k. Zgodnie z zawartymi w tym przepisie regulacjami, Sąd wymierzając karę winien mieć na względzie między innymi to, by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, winien uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu, brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Pod uwagę winien brać także rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa. Analiza wskazanych elementów, poczyniona przez pryzmat niniejszej sprawy, prowadzi do wyniku dalece negatywnego dla oskarżonych.

Czyn przypisany oskarżonym bezsprzecznie cechuje bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości. W niniejszej sprawie wysoki jest również stopień zawinienia obu oskarżonych. Sąd Okręgowy w tym zakresie podzielił stanowisko prokuratora, który w złożonej apelacji podkreślił, iż orzeczone wobec obu oskarżonych kary pozbawienia wolności pozbawione są waloru społecznego oddziaływania oraz należytego wpływu represyjno-wychowawczego. Sąd I instancji orzekł zbyt łagodne kary, zważywszy na rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, które w przedmiotowej sprawie przybrały postać konkretnych obrażeń fizycznych, jakich doznali pokrzywdzeni. Oskarżeni zachowaniem swoim narazili pokrzywdzonych na ciężki uszczerbek na zdrowiu określony w art. 156 § 1 k.k. Niewątpliwie właściwości i warunki osobiste oskarżonych m.in. cechy charakteru, temperament, zdolność do samooceny, łatwość podejmowania decyzji o popełnieniu przestępstwa, a także uprzednia karalność, a w przypadku oskarżonego K. W. działanie w warunkach recydywy, świadczą na niekorzyść oskarżonych. Jedynie zachowania polegające na przyznaniu się w postępowaniu jurysdykcyjnym przez K. W. do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyrażenie przez niego skruchy i chęć dojścia do porozumienia z pokrzywdzonymi celem zadośćuczynienia im za doznaną krzywdę stanowią pozytywny faktor i wyznacznik, jaki może być brany pod uwagę w świetle art. 53 k.k. Przy wymiarze kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec K. W. uwzględniono z kolei na jego niekorzyść fakt, iż to on był inicjatorem całego zdarzenia oraz działał w warunkach recydywy.

Z podanych wyżej przyczyn należało zróżnicować wymiar orzeczonych wobec obu oskarżonych kar pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż orzeczone wobec obu oskarżonych kary pozbawienia wolności jako rażąco łagodne nie mogą się ostać i wymagają podwyższenia, jednakże do niższych wymiarów, niż zaproponował to prokurator w pisemnym środku zaskarżenia. Kara 2 lat i 6 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności. postulowana odnośnie K. W. oraz kara 2 lat bezwzględnego pozbawienia wolności odnośnie K. C. - o jakich wymiarze wnosił prokurator w złożonej apelacji byłyby nadmiernie surowe i z tego względu podwyższył je odpowiednio do 2 lat (K. W.) i do jednego roku (K. C.).

W ocenie Sądu odwoławczego skarżący słusznie zaznacza, że w odniesieniu do K. W. oraz K. C. niemożliwym jest sformułowanie pozytywnej prognozy kryminologicznej, niezbędnej - w myśl art. 69 § 1 k.k. - dla obdarzenia ich dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, a tym samym dla przyjęcia, iż rozstrzygnięcie takie umożliwi osiągnięcie wobec wyżej wymienionych oskarżonych celów kary. Zważyć trzeba, że dotychczasowa postawa oskarżonych, wiążąca się z wielokrotnym popełnianiem przezeń przestępstw (vide: dane o karalności K. C. k. 68-69, dane o karalności K. W. k. 66-67) wskazuje, iż w sposób cechujący się przekonaniem negują oni wartości chronione porządkiem prawnym, a tym samym przejawiają skłonności do naruszania cudzych dóbr prawnych. Uwypuklenia wymaga także okoliczność, iż za negatywną prognozą kryminologiczną oskarżonego K. W. przemawia działanie w warunkach art. 64 § 1 k.k., z wyjątkową eskalacją przemocy.

W pisemnych motywach wyroku Sąd Rejonowy wskazał, iż orzekając zarówno o wymiarze kary, jak i o zastosowaniu warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, wziął pod uwagę to, iż oskarżony K. W. przyznał się do zarzucanego mu czynu, a ponadto, jak wynika ze stanowiska pokrzywdzonych wyrażonego prze rozprawą, wyraził wobec nich skruchę i chęć dojścia do porozumienia celem zadośćuczynienia im za doznaną krzywdę. Sąd I instancji bezpodstawnie uznał także, że na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności zasługuje również oskarżony K. C..

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Sąd odwoławczy, oceniając zachowanie oskarżonych, stosunek do popełnienia przypisanego im czynu, skruchę oraz starania o zadośćuczynienie pokrzywdzonym doznanych krzywd wziął pod uwagę nie tylko zachowanie oskarżonych w postępowaniu jurysdykcyjnym, ale przede wszystkim zachowanie oskarżonych w postępowaniu przygotowawczym, bezpośrednio po popełnieniu zarzucanego im czynu. Podkreślenia wymaga okoliczność, iż zarówno K. W., jak i K. C., w trakcie przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym zaprzeczyli jakoby w dniu 13 października 2014 roku brali udział w pobiciu jakichkolwiek osób. Nadto K. W. w trakcie rozprawy głównej wyjaśniał, iż nie wie, czy K. C. brał udział w pobiciu T. B. i A. J., nie wie, czy K. C. był na miejscu przedmiotowego zdarzenia, jednocześnie wyjaśniając, iż sam podjechał samochodem na miejsce zdarzenia. Zachowanie oskarżonych, z uwagi na wyjątkowo lekceważący stosunek do popełnienia zarzucanego im czynu, przejawiający się m.in. w tym, iż bezpośrednio po pobiciu pokrzywdzonych odwiedzili oni sklep, w którym zatrudniona była świadek E. K., wywierając na nią presję, aby złożyła w razie „konieczności” fałszywe zeznania i potwierdziła, że nie było ich na miejscu zdarzenia (k. 52verte) w dobitny sposób świadczy o tym, iż w realiach niniejszej sprawy również z tych powodów nie można postawić wobec oskarżonych pozytywnej prognozy kryminologicznej. Przede wszystkim jednak sprzeciwiają się temu okoliczności zajścia, działanie bez powodu oraz skutki zdarzenia, jak również analiza kart karnych K. W. oraz K. C., z których wynika, że wobec obu oskarżonych wielokrotnie stosowano już warunkowe zawieszenie wykonania kary, które okazało się nieefektywne i nie powstrzymało oskarżonych przed popełnianiem kolejnych przestępstw. Okoliczność ta wskazuje na brak jakichkolwiek efektów procesu resocjalizacyjnego oskarżonych.

Całościowa ocena podstaw prognozy kryminologicznej powoduje, iż za zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności nie przemawia ani postawa sprawców, ani ich właściwości i warunki osobiste, ani dotychczasowy sposób życia, ani zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

Niemożliwe staje się zatem przyjęcie, iż oskarżeni w przyszłości przestrzegają będą porządku prawnego, a tym samym, iż spełniona zostanie zasadnicza przesłanka zastosowania względem nich dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Niezależnie od powyższego zaakcentować trzeba, że w stosunku do K. W. i K. C. w dalszym ciągu aktualnym pozostaje ograniczenie podmiotowe statuowane treścią art. 69 § 4 zd. 2 k.k., w myśl którego wobec sprawcy występku o charakterze chuligańskim sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Nie sposób zakładać bowiem, że w odniesieniu do oskarżonych doszło do takiego nagromadzenia obiektywnych okoliczności łagodzących, tak przedmiotowych, jak i podmiotowych, że ich łączna ocena pozwalałaby na odstąpienie od wyprowadzanej ze wskazanego unormowania zasady nieobdarzenia sprawców występku o charakterze chuligańskim warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności. Z całą stanowczością podkreślić w tym miejscu trzeba, że oskarżeni nie działali w anormalnej sytuacji motywacyjnej,

byli w pełni świadomi swego zachowania i rozumieli jego znaczenie, zaś przypisane im przestępstwo popełnili naruszając nietykalność cielesną pokrzywdzonych – nie znanych im uprzednio osób, narażając T. B. i A. J. na ciężki uszczerbek na zdrowiu określony w art. 156 § 1 k.k. bez jakiegokolwiek powodu, z wyjątkowym stopniem nasilenia przemocy, działając publicznie, okazując tym samym rażące lekceważenie dla porządku prawnego. Z nadzwyczajną łatwością podjęli oni decyzję o pobiciu nieznanym im i nieskonfliktowanym z nimi osobami. W przypadku oskarżonych brak jest również przyczyn natury zdrowotnej lub rodzinnej, które mogłyby pozwolić na założenie, iż w niniejszej sprawie zachodzi uzasadniony wypadek w rozumieniu art. 69 § 4 k.k.

Za w pełni słuszny uznano także drugi zarzut apelacyjny tj. obrazy przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 69 § 4 k.k. jaki zaistniał w zaskarżonym wyroku poprzez niepowołanie w podstawie prawnej warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonych w sytuacji, gdy zarówno K. W. jak i K. C. zostali oskarżeni o występki o charakterze chuligańskim. Wobec uchylenia rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary poddanie analizie tegoż uchybienia było jednak bezprzedmiotowe.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego K. W. karę pozbawienia wolności podwyższył do 2 lat, zaś orzeczoną wobec K. C. karę pozbawienia wolności podwyższył do 1 roku. Sąd II instancji podzielił stanowisko autora apelacji o braku podstaw do warunkowego zawieszenia kar pozbawienia wolności wobec obu oskarżonych i z tego względu uchylił rozstrzygnięcie Sądu I instancji w tym zakresie.

Tylko tak orzeczone kary, zdaniem Sądu Okręgowego, uwzględniają cele jakie powinny one spełniać, w szczególności przyczynią się do uświadomienia oskarżonym naganności tego typu zachowań oraz uczynią zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc braku bezkarności dla tego typu przestępstw. Wymierzone w ten sposób kary są współmierne do stopnia ich zawinienia, wystarczające do tego, by podziały na oskarżonych powstrzymująco i uświadomiły im nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego. Spełnią również swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej, co do poszanowania prawa i kształtowania pozytywnych postaw.

Konsekwencją orzeczenia kar bezwzględnych pozbawienia wolności była również konieczność uchylenia rozstrzygnięcia w zakresie oddania oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora, orzeczenia kar grzywny związanych z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz zaliczenia wobec K. W. na poczet orzeczonej kary grzywny okresu rzeczywistego pozbawienia wolności. Stanowi to naturalną konsekwencję uchylenia orzeczenia Sądu I instancji w zakresie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Nadto Sąd II instancji na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu K. W. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie od dnia 21 października 2014 r. do dnia 23 października 2014 r., tj. 3 dni – przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

W pozostałej części Sąd odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, przy czym zaznaczyć należy, iż wyrok pierwszoinstancyjny utrzymany w mocy został jedynie co do pkt X. tegoż orzeczenia, w którym na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonych K. W. i K. C. obowiązek zapłaty solidarnie na rzecz pokrzywdzonych kwoty 5.000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz na rzecz pokrzywdzonego A. J. kwoty 2.500 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Przepis art. 46 § 1 k.k., w razie wydania wyroku skazującego, obowiązuje sąd, na wniosek osoby uprawnionej, do obligatoryjnego orzeczenia obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Nadto, wysokość orzeczonej kwoty stanowiącej jedynie częściowe zadośćuczynienie za doznaną krzywdę (biorąc pod uwagę chociażby koszty leczenia pokrzywdzonych i doznane przez nich urazy), w ocenie Sądu odwoławczego jest w pełni uzasadniona.

Biorąc pod uwagę sytuację materialną oskarżonych i perspektywę odbycia kar pozbawienia wolności Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych

zwolnił oskarżonych od uiszczenia opłaty za obie instancje i wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że te ostatnie ponosi Skarb Państwa.

Z tych względów i z mocy art. 437 § 1 i 2 k.p.k i art. 456 k.p.k. orzeczono jak w sentencji wyroku.